

Ὁ Πausανίας λοιπὸν πρέπει νὰ εἶδεν ἀκριβῶς ὁ, τι σήμερον ἡμεῖς βλέπομεν ἐν Θήβαις, πάντως ὅμως ἐκεῖνος συμφανεστερον ἔτι, διότι τὰ σημερινὰ ὑπὸ τὸ ἔδαφος κρυπτόμενα θεμέλια τότε ἐξεῖχον βεβαίως ἰκανῶς αὐτοῦ, κατὰ τὰς πύλας δὲ ἰδίως, ὅπου οἱ πύργοι ἦσαν καὶ ὅπου καὶ ἡμεῖς σήμερον μεγάλα αὐτῶν λείψανα πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχομεν, πολὺ σημαντικώτερα ἐρείπια ἀνάγκη νὰ εὐρῆκεν ἔτι ἐκεῖνος. Ἀλλὰ τὰ περιστατικὰ ταῦτα συνδυαζόμενα μετὰ τῆς ἐντυπώσεως, τὴν ὁποῖαν ἀφίνει εἰς ἡμᾶς ἡ ξηρὰ καὶ καθαρῶς τοπογραφικὴ τοῦ Ἡρακλείδου περιγραφή, δύνανται νομιζέω νὰ μᾶς πείσωσιν ὅτι καὶ ὁ Πausανίας δὲν εἶχεν ὑπὸ τὰς ὄψεις του ἄλλην τῆς πόλεως εἰκόνα ἢ ἐκείνην, ἣν ἀνωτέρω ἐκ τῶν πληροφοριῶν τοῦ Ἡρακλείδου ὀρμώμενοι ἐδέχθημεν.

Τέλος ἀξιοσημείωτον θεωρῶ ὅτι ὁ Πausανίας καὶ τὰς δύο ἀναμφισβητήτως ὑπαρξάσας πύλας, τὰς Προϊτίδας (πρὸς τὸ βορειοανατολικόν) καὶ τὰς Νηίστας (πρὸς τὸ βορειοδυτικόν) θέτει εἰς τοιαύτην ἀκριβῶς ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς Καδμείας, ὅσην ἀπαιτεῖ ἡ διαγραφὴ τοῦ πέραν τοῦ Ἴσμηνοῦ καὶ τῆς Δίρκης ἐκτεινομένου περιβόλου. Πραγματικῶς ὁ Φαβρίκιος τὰς Προϊτίδας θέτει ἀντικρὺ τοῦ φραγμικοῦ πύργου καὶ φυσικὰ πολὺ ἐντεῦθεν τῆς κρήνης τῶν Ἀγίων Θεοδώρων (Οἰδιποδίας), ἐπειδὴ καὶ τὸ τεῖχος αὐτοῦ πρὸς ἀνατολὰς κατέρχεται τὴν ὄρρὺν τοῦ ἀριστεροῦ ὄχθου τοῦ Ἴσμηνοῦ. Ἀλλ' ὁ Πausανίας λέγων ὅτι «πρὸ τῶν πυλῶν τῶν Προϊτίδων» (κεφ. 23) ἦτο τὸ Ἰολάου καλούμενον γυμνάσιον καὶ στάδιον καὶ δρόμος ἵππων, ἅμα δὲ ὅτι «ἐντεῦθεν ἐς Ἀκραίφνιον ἐστὶν ὁδός», νομιζέω ὅτι καθαρῶς δεικνύει ὅτι αἱ πύλαι πρέπει νὰ ἴσταντο πέραν τοῦ Ἴσμηνοῦ καὶ ὑπὲρ τὴν Οἰδιποδίαν κρήνην ὅπου καὶ σήμερον ἀκριβῶς ἡ φυσικὴ τρίβος τῶν χωρικῶν (ὄχι ἡ τεχνητὴ ἀμαξιτὴ ὁδός) λαμβάνη τὴν ἀρχὴν αὐτῆς πρὸς τὸ Ἀκραίφνιον ἢ τὰς Ἀκραϊφίας, καὶ πρὸ ἐτῶν ὁμοίως πρὸς τὴν Χαλκίδα. Αἱ φυσικαὶ δὲ ὁδοὶ ὡς γνωστὸν δὲν μεταβάλλονται ἐπὶ αἰῶνας καὶ αἱ πύλαι ὡσαύτως δὲν ἐγείρονται εἰ μὴ εἰς τοιαῦτα ἀμετάβλητα διὰ τὴν συγκοινωνίαν τοπογραφικὰ σημεῖα. Ἄλλως δὲ οὐδὲ ὑπάρχει τόπος πρὸ τῶν Προϊτίδων τοῦ Φαβρίκιου διὰ τὸ Ἰολάου γυμνάσιον καὶ τόσα ἄλλα, διὰ τοῦτο δὲ καὶ τίθενται ταῦτα ἐν τῷ τοπογραφικῷ αὐτοῦ πίνακι: πολὺ βορειότερα τῶν πυλῶν καὶ τοῦ ἐν τῇ πεδιάδι ἤδη μύλου τοῦ Ἴσμηνοῦ. Περὶ τῶν Νηίστων δὲ οὐδεὶς ἀμφιβάλλει ὅτι κατὰ τὸν Πausανίαν πέραν τῆς Δίρκης ἐκείντο (κεφ. 25), ἐπομένως κατ' ἀνάγκην ἐκεῖ ὅπου ἡ ὁδὸς καὶ τὸ ἐξω τῶν πυλῶν ἀρχαῖον νεκροταφεῖον τὴν θέσιν αὐτῶν μεθ' ἰκανῆς ἀκριβείας ὀρίζουσιν. Ἀλλ' ἡ περιγραφή αὕτη, ἣτις ἥκιστα φαίνεται ἐκ τῆς φαντασίας εἰλημμένη, συμφωνεῖ αὖθις ἐντελῶς μετὰ τῆς εἰκόνης τῆς πόλεως, ἣν ἐκ τοσοῦτων δεδομένων μετὰ πλήρους νομιζέω ἀσφαλείας ἐσχηματίσαμεν.

Τοῦ Πausανίου ἡ περιγραφή εἶνε καὶ ἡ τελευταία πληροφορία, τὴν ὁποῖαν ἐκ τῶν ὑστάτων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος χρόνων λαμβάνομεν περὶ τῶν τυχῶν μίξος τῶν μεγίστων καὶ ἐνδοξοτάτων αὐτῆς πόλεων.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΩΤΗΡΙΑΔΗΣ



## ΝΟΜΙΣΜΑΤΙΚΑ

Ἐν τῷ πρώτῳ τεύχει τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐφημερίδος τοῦ παρόντος ἔτους (σελ. 1 - 12) εὐρίσκαμεν νομισματικὴν διατριβὴν τοῦ κ. Σβορώνου, ἐπιγραφομένην «Τύποι ἀναφερόμενοι εἰς τὴν ἐν Κρήτῃ παιδοτροφίαν τοῦ Διὸς». Διὰ ταύτης ὁ κ. Σβορώνος συσχετίζων καὶ ἄλλους τινὰς τύπους ἐπὶ Κρητικῶν νομισμάτων, ἐπιχειρεῖ ν' ἀποδείξῃ ὅτι τὸ βρέφος τὸ γαλουρούμενον ὑπὸ κυνὸς μὲν ἐν τῷ νομισματικῆς Κυθωνίας (Πίν. 1, ἀριθ. 1 Ἀρχ. Ἐφημ. 1893 καὶ ἐνταῦθα ἀριθμ. 1) ὑπὸ βοῶς δὲ ἐν τῷ τῆς Πραισοῦ (αὐτόθι Πίν. 1, ἀριθ. 16) εἶναι ὁ Ζεὺς.

Τὸ ζήτημα τοῦτο πολλοὶ ἄλλοι νομισματολόγοι ἔχουσιν ἤδη πραγματευθῆ πρὸ πολλοῦ, καὶ δὴ ὁ Κάρολος Lenormant (Nouvelle Galerie Mythologique σελ. 66), ὁ κ. Warwick Wroth (Cretan coins. Num. Chronicle 1884, σελ. 1 - 58) ὁ κ. Babelon (Revue Numismatique 1885, σελ. 161) καὶ ἀργότερον πάλιν ὁ προμνησθεὶς κ. Wroth (Catalogue of the Greek coins of Crete and the Aegean Islands 1886, σελ. IX - XXXVIII), ἀλλ' ἐν τούτοις τὸ ζήτημα μένει ἐν πολλοῖς σκοτεινῶν καὶ χρήζει περαιτέρω συζητήσεως, ἅτε μὴ ἐπαρκούντων εἰς τελείαν αὐτοῦ λύσιν τῶν ἐπιχειρημάτων τοῦ κ. Σβορώνου δὲν νομιζόμεν ὅθεν ἄσχοπον νὰ παραθέσωμεν ἐνταῦθα τὴν ἐν τῷ τελευταίῳ τεύχει τοῦ Ἀγγλικῶ νομισματικῶ περιόδικου (Num. Chron. 1893 σελ. 237 καὶ ἐφεξῆς) κρίσιν περὶ τῆς διατριβῆς τοῦ κ. Σβορώνου τοῦ ἐκ τῶν τοῦ Βρετανικοῦ Μουσείου κ. Wroth, ὅστις δὲν παραδέχεται τὰς πλείστας τῶν γνωμῶν αὐτοῦ. Οὕτω δὲ ἀκουσμένων καὶ τῶν ἀντιθέτων γνωμῶν, ἡ περαιτέρω συζήτησις θὰ δυνηθῆ νὰ ἐξεύρη ὀριστικῶς τὴν ὀρθὴν λύσιν τῶν τύπων τούτων, οἵτινες τόσον ἀπασχολοῦσι τοὺς νομισματολόγους.

Ἡ κρίσις αὕτη ἔχει ὡς ἐξῆς :

«Εἰς τὴν ἐνδιαφέρουσαν ταύτην διατριβὴν ὁ κ. Σβορώνος συναθροίζει ἀριθμὸν τινὰ τύπων Κρητικῶν νομισμάτων, ὧν προτείνει ἐξήγησιν ὡς ἀναφερομένην εἰς τὴν παιδοτροφίαν τοῦ Διὸς ἐν Κρήτῃ. Οἱ Ἑλληνικοὶ μῦθοι ὑποδεικνύουσιν ἰδίως τὴν Κρήτην ὡς τὸν τόπον τῆς γεννήσεως τοῦ Θεοῦ. Κατὰ τὸν Ἡσίοδον, ἡ Ῥέα ἐγέννησεν τὸν Δία ἐν Λύττῳ καὶ μετὰ ταῦτα ἔκρυψε αὐτὸν ἐν ἀποκρύφῳ ἄντρῳ. Διὸ τὸ Ἰδαῖον ἄντρον καὶ ἄντρον τῆς Δίρκης ἐθεωρήθησαν ὑπὸ τινῶν ὡς ὁ τόπος τῆς γεννήσεως. Τὸ βρέφος δὲν ἐγαλουρήθη μόνον ὑπὸ τῆς Αἰγός Ἀμαλθείας, ἀλλ' ὡς μᾶς ὑπενθυμίζει ὁ συγγραφεὺς, ὁ ἀετός, ἡ μέλισσα καὶ ἡ περιστέρα συνέδραμον εἰς τὴν αὐξήσιν αὐτοῦ. Ὁ κ. Σβορώνος νομίζει ὅτι ὁ ἀετός τῶν νομισμάτων τῆς Λύττου, Κνωσσοῦ κτλ. ἡ μέλισσα τῆς Ἐλύρου, Ἀπτεράς κτλ. ἡ περιστέρα τῆς Ἀπτεράς, Πραισοῦ κτλ. καὶ ἡ αἰξ ἐπὶ ἄλλων τινῶν Κρητικῶν νομισμάτων ἀναφέρεται εἰς μύθους τῆς νηπιότητος τοῦ Διὸς. Ἡ ἐρμηνεία αὕτη τοῦ τύπου τῆς μέλισσας ἐπροτάθη ἤδη παρ' ἐμοῦ ἐν τῇ ποικυματεῖα μου περὶ Κρητικῶν νομισμάτων (Num. Chronicle 1884, σελ. 32, 33) καὶ γάρω ὅτι εὐρίσκα αὐτὴν ὑποστηριζομένην παρὰ τοῦ κ. Σβορώνου. Ἡ δ' ἐρμηνεία τῆς περιστερᾶς φαίνεται ἐπίσης πιθανή. Ὁ ἀετός εἶναι μὲν ἀναντιρρήτως τὸ σύμβολον τοῦ Διὸς, ἀλλ' οὐδόλως ἀποδεικνύεται ὅτι ἰδίως ἀναφέρεται εἰς τοὺς μύθους περὶ τῆς νηπιότητος αὐτοῦ. Δὲν δύναμαι δ' ἐπίσης νὰ παραδεθῶ τὴν γνώμην ὅτι ἡ αἰξ ἐπὶ τῶν Κρητικῶν νομισμάτων ἀναφέρεται εἰς τὸν Δία, καὶ ἐπεχειρήσα ἤδη ν' ἀποδείξω (Cretan coins σελ. 28-32 καὶ Catal. Crete and Aegean Islands σελ. XXVI κ. ἐ.) ὅτι αἱ νομισματικὰ μαρτυρεῖται (περὶ ὧν ὁ κ. Σβορώνος δὲν πραγματεύεται ἐν τῷ

## Ἡ ΒΑΣΙΛΟΠΗΤΤΑ ΤΟΥ ΒΑΓΓΕΛΗ

» ἔργου του) συνηγοροῦσιν ὑπὲρ τῆς γνώμης τῆς συσχέτι-  
» σεως τοῦ ζώου τούτου πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα, ὅστις πιθαν-  
» ῶς ἐθεωρεῖτο ἐν τῇ νήσῳ ὁ προστάτης τῶν θηρατῶν.

» Μέγα μέρος τοῦ ἄθρου τοῦ κ. Σβορώνου πραγματοποιεῖ-  
» ται περὶ τῶν νομισμάτων τῆς Κυδωνίας, τῶν παριστιών-  
» των παῖδα γαλουχοῦμενον ὑπὸ θηρατικῆς κυνός, καὶ  
» περὶ νομίσματος τῆς Πραισοῦ, κατὰ πρῶτον δημοσιευ-  
» θέντος ὑπὸ τοῦ κ. Babelon ἐν τῇ Revue Numisma-  
» tique 1885. σελ. 161, καὶ φέροντος παῖδα γαλουχοῦ-  
» μενον ὑπὸ βοός. Ὁ κ. Σβορώνος ἰσχυρίζεται ὅτι ἐν  
» ἀμφοτέροις ταύταις ταῖς περιστάσεσιν ὁ παῖς εἶναι ὁ  
» Ζεὺς. Καὶ αἱ μὲν φιλολογικαὶ πηγαὶ οὐδὲν ἀναφέρουσι  
» θετικὸν περὶ τοῦ προκειμένου, ἀλλ' ὁ κ. Σβορώνος ἀνα-  
» φέρει χωρίον τι τοῦ Ἀθηναίου (IX. 376A) καθ' ὃ οἱ  
» Πραξίσι εἶθον εἰς τὴν ἕν, ζῶον ὅπερ ἐθεωρεῖτο ὡς ἱερὸν  
» διότι ἐγαλοῦργησε τὸν Δία βρέφος μετὰ τὴν ἐν τῷ ὄρει  
» Δίκτῃ τέκνωσίν του (ἴδε τὴν κεφαλὴν κάπρου ἢ ὑὸς ἐπὶ  
» τῶν νομισμάτων τῆς Λύττου). Ἡ σχέσις τοῦ τύπου τῆς  
» βοός καὶ παιδὸς ἐν τῷ νομίσματι τῆς Πραισοῦ πρὸς τὸν  
» Δία φαίνεται πιθανή, εἰ καὶ τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ κ.  
» Σβορώνου, εἰς ἐμὲ τοῦλάχιστον, δὲν φαίνονται καθόλου  
» πειστικά. Ὁ τύπος τοῦ Κυδωνιακοῦ νομίσματος — παῖς  
» γαλουχοῦμενος ὑπὸ θηρατικῆς κυνός — ὑπέτεθη παρ'  
» ἐμοῦ (Cretan coins σελ. 26) ὡς ἀναφερόμενος εἰς τὴν  
» νηπιότητα τοῦ Κύδωνος, τοῦ ἥρωος τῶν Κυδωνιατῶν.  
» Ὁ Κύδων ἦτο ἔγγονος τοῦ Μίνωος καὶ υἱὸς τῆς Ἀκα-  
» καλλίδος, ἧτις ἴσως τὸν ἐξέθεσε κατὰ τὴν νηπιότη-  
» τα αὐτοῦ, τὸν ὅπερ ἔπραξε καὶ διὰ τὸ ἕτερον τέ-  
» κνον τῆς, τὸν Μίλητον. Ὁ Μίλητος (κατὰ τὸν Ἀντω-  
» νίνον Λιθεράλιον) ἐγαλουχῆθη ὑπὸ λυκαίνης, θηρατικῆς  
» δὲ κύων ἴσως ἐξετέλεσε τὸ αὐτὸ διὰ τὸν Κύδωνα. Καὶ  
» ἄλλος δὲ λόγος ἵνα συνδέσωμεν τὸν τύπον τούτον μετὰ  
» τοῦ Κύδωνος εἶναι ἡ ἐμφάνισις κυνός συνοδεύοντος τοξό-  
» την, τύπου παρουσιαζομένου ἐπὶ ἄλλων νομισμάτων τῆς  
» Κυδωνίας. Καὶ συνήθως μὲν ὁ τοξότης οὗτος ὑποτίθεται  
» ὅτι εἶναι αὐτὸς ὁ Κύδων, ἀλλ' ὅπωςδὴποτε ὅμως δὲν  
» εἶναι ὁ Ζεὺς. Φρονῶ λοιπὸν ὅτι ὁ κ. Σβορώνος δὲν ἀπέ-  
» δειξεν ἀρκούντως τὴν ἀπόρριψιν τῆς θεωρίας τοῦ Κύδω-  
» νος, εἰ καὶ τὸ ἐπιχειρήματό του ὑπὲρ τοῦ Διὸς εἶναι εὐφρῆς  
» καὶ δύναται ἴσως νὰ πείσῃ πολλοὺς ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν  
» του ὅτι τοιαύτη τις ἐξήγησις εἶναι ὀρθή».

Παραθέτομεν δ' ἐνταῦθα καὶ ἀπεικόνισμα (ἀρ. 2) τοῦ ἄνωθι  
» ὑπὸ τοῦ κ. Wroth ἀναφερομένου νομίσματος τῆς Κυδων-  
» νίας, τοῦ παριστάνοντος τοξότην μὲ κύνα, ὅστις ὑποτίθεται  
» ὅτι εἶναι ὁ Κύδων, ὁ ἥρωος τῶν Κυδωνιατῶν. Τὸ νομίσμα  
» τοῦτο φαίνεται ἔχον πολλὴν τὴν σχέσιν πρὸς τὸ ἕτερον νό-  
» μισμα τῆς Κυδωνίας, τὸ φέρον βρέφος γαλουχοῦμενον ὑπὸ  
» κυνός. Κατὰ ταῦτα δὲ τὸ Κυδωνιακὸν νομίσμα τὸ ὑπὸ τοῦ κ.  
» Σβορώνου ἀπεικονισθὲν ἐν τῷ Πίνακι 1 ἀρ. 1 τῆς Ἀρχαιο-  
» λογικῆς Ἐφημερίδος δύναται νὰ ἀναφέρεται εἰς τὴν νη-  
»πιότητα τοῦ Κύδωνος μᾶλλον ἢ εἰς τὴν παιδοτροφίαν τοῦ  
» Διός.

### Ι. Π. ΛΑΜΠΡΟΣ



Ὁ βοριάς φυσοῦσε ἀλύπητα, τὰ χιόνια ἔπεφταν  
» ἀνάργη' ἀνάργηα καὶ πετούσανε σὰν πεταλοῦδες καὶ  
» κάθιζαν ἀπάνω στοὺς στεγνοὺς βράχους, κ' ὕστερα  
» ἰλυῶνανε. Ἡ θάλασσα παρακάτω ἄχνιζε, κι ὁ  
» ἥλιος στὴ Δύση κοκκίνιζε σὰν ὀλόπυρη σφαῖρα ἀνά-  
» μεσ' ἀπὸ τὴ χαραμάδα ποῦ ἄφιναν τὰ σύννεφα  
» ἀπὸ κείνο τὸ μέρος. Ἀνέβαινε ὁ Βαγγέλης ἀπὸ τὴ  
» Σκάλα νὰ πάῃ ἴσια σπίτι του αὐτὴ τὴ φορὰ. —  
» «Παραμονὴ τοῦ ἁγίου Βασιλίου, πρωτοχρονιά αὔριο,  
» εἶπε, ἄς πᾶμε σπίτι. Ἄς ἀρχίσουμε καλὰ τὸ χρόνο,  
» ἴσως καὶ δὲ μαλλώσουμε πλιά. Ἴσως τήνε φω-  
» τίσῃ ὁ Θεὸς τὴ βλογημένη, καὶ κάμῃ μιὰν ἀρχὴν  
» καὶ δὲ μοῦ πετάξῃ κανέν' ἀπὸ κείνα τὰ ναθεματι-  
» σμένα τὰ λόγια τῆς, ποῦ πᾶν ἴσια μὲς στὴν καρ-  
» διά. Θὰ πῆς, καὶ γὼ μπόσικος, ποῦ δὲν τῆς γλυ-  
» κομιλῶ καὶ καμιά φορὰ, μόνο στὴν παραμικρὴ  
» ἀφορμὴ ἀνάθω σὰ σπέρτο, καὶ τήνε βρίζω τὴ δύσ-  
» τυχη. Ἡ γυναῖκα κακιὰ δὲν εἶναι. Νά! λίγο λαφρό  
» κεφάλι, καὶ λίγο πείσμα, καὶ γίνεται τὸ κακὸ. Θὰ  
» πῆ λοιπὸν πῶς ἐγὼ πρέπει νὰ φρονιμέψω, καὶ νὰ  
» μὴν τὴ συνερίζουμαι. Τοῦλάχιστο γιὰ χάρη τῆς  
» καημένης μου τῆς Πιπίνας, νὰ πάψῃ πιά αὐτὸ τὸ  
» λογομαχητό. Δίχως ἄλλο, νὰ τὴν κάμωμ' ἀπόψε  
» τὴν καλὴ τὴν ἀρχήν. Κι ἂν πῆ αὐτὴ τίποτις, ἐγὼ  
» νὰ σωπάσω, κ' ἔτσι νὰ συχάσουμε. Δυὸ τρεῖς φορές  
» νὰ σωπάσω, θὰ συνηθίσω, κ' ἔτσι θὰ ρηνήψουμε μιὰ  
» «καὶ γιὰ πάντα».

Καὶ λέγοντας αὐτὰ μοναχὸς τοῦ ὁ Βαγγέλης,  
» φτάνει σπίτι του. Τώρα πιά εἶτανε σκοτεινά. Μπαί-  
» νει μέσα, βρίσκει ἕνα μεγάλο δαυλὸ στὴ γωνιά, καὶ  
» τὸ ταψὶ ἀπὸ πάνω. Ἡ μικρὴ του ἡ Πιπίνα ἀπὸ  
» τὴ μιὰ μεριά νὰ βλέπῃ τὴν πῆττα νὰ σιγοψήνε-  
» ται κ' ἡ μάνα τῆς ἡ Σωσάνα ἀπὸ τὴν ἄλλη νὰ  
» λυῶνῃ τὸ μέλι. Παγωμένους καθὼς εἶταν ἀπὸ τὸ  
» κρύο, πηγαίνει κι αὐτὸς κοντὰ στὴ φωτιά κι ἀπλώνει  
» τὰ χέρια του νὰ τὰ ζεστάνῃ.

— Μωρὲ περιδρομος ὄξω ἀπόψε! λέγει, βλέ-  
» ποντας τὴ φωτιά, καὶ προσπαθῶντας νὰ φανῇ πρόσ-  
» χαρος, πρᾶμα ὄχι πολὺ εὐκόλο γιὰ τὸ δύστροπο  
» πρόσωπό του. — Αἰ, ἐσὺ μικρὴ; πῶς πάει ἡ βα-  
» σιλοπῆττα; δὲ ψήθηκε ἀκόμα;

Ἡ Πιπίνα, εἶτανε χάξι νὰ βλέπῃς τὸ χαρού-  
» μενο πρόσωπό τῆς ἀντικρὺ στὴν ἀναλαμπὴ τῆς  
» φωτιάς. Κάθονταν καὶ κοίταζε τὴν πῆττα νὰ κοκ-  
» κινίξῃ σιγὰ σιγὰ, καθὼς πρωτοκοιτάζει μάνα τὸ  
» παιδάκι τῆς ν' ἀρκουδίξῃ. Τί λαχτάρα εἶταν ἐκεί-  
» νη, καὶ τί ἀγάπη! Καὶ κάθε λίγο ἐβαζε καὶ τὸ  
» δαχτυλάκι τῆς πεταχτὰ ἀπὸ πάνω, νὰ δῆ ἂν καίῃ.

— Καὶ πῶς τὸπαθες καὶ μᾶς ἤρθες ἀπόψε τόσο  
» νωρίς; λέει ἡ Σωσάνα, σαλιζοντας τὴ φωτιά,  
» νὰ νάψῃ καλῆτερα.

— Αἰ, πῶς τὸπαθα! Δὲν εἶναι δὲ κι ἁγίας Βασι-  
» λης καθεμέρα!

Καὶ κοίταζε ὁ Βαγγέλης κατὰ τὴν ἄλλη μεριά,  
» τὸνα χέρι κοντὰ στὴ φωτιά, τᾶλλο στὰ μαλλιά τῆς  
» μικρῆς του, ποῦ τὰ γλυκοχάδευε.